

[Glilstrup]

Så når man altså afviser disse forslag, så er det, fordi man i praksis er himlende lige glad med, hvordan skatteretssikkerheden skal være i dette land.

En anden fælles karakteristik ved de tre forslag er, at de sætter mennesket over systemet eller i hvert tilfælde sætter mennesket op på linje med systemet. Det er jo helt og aldeles oplagt, at de tre ting, der gribes ind over for, er den knusende overvægt, som systemet har til at ødelægge i tusindvis af mennesker, ved at i de år, hvor den skattepligtige indkomst opgjort på en almindelig måde fører til et pænt og positivt beløb, så kommer storebror stat, så kommer systemet og tager 68 pct., 78 pct., 92 pct., 114 pct., eller hvad nu skatteministerens forskellige skalaer går ud på, fra folk. Men når så der kommer nogle år, hvor indkomsten opgjort på ganske normal måde ikke fører til de høje skattetilsvær, så er det, som om systemet indretter sig på det og man siger: Ja, vi skal nok være med til at knuse menneskene, når det går dem godt, men når det går dem skidt, så vil vi også knuse menneskene, for så vil vi lave fiksfakserier og fiduser fra skattevæsenets side, fordi vi i systemet er meget finere end det enkelte menneske, og derfor skal vi i systemet også tage vores Shylocks pund kød, når det går skidt for et menneske.

Derfor er disse forslag så ganske udpræget det måske mest markante eksempel, vi overhovedet har i Danmark og i dette Folketing på, at man hæver mennesket op, sådan så mennesket kan blive ligestillet med systemet.

Dertil kommer, at de tre forslag udmærker sig ved, at de er så enkle og ligetil at administrere, at vi, i det samme disse forslag blev vedtaget, i hvert fald kunne overføre adskillige hundrede mennesker fra skatteadministrationen til produktivt erhverv. Det er så uhyre enkelt for alle tre forslags vedkommende at administrere dem, at der bliver brug for langt mindre gold, uproduktiv bureaukratarbejdskraft, hvis de bliver gennemført.

Det er de tre karakteristika, der er ved forslagene, og så kan det jo ikke undre noget, at Venstres skatteminister rejser børster og siger: Hu ha, sådan noget, hvor mennesket ligefrem skal op på lige fod med hans system, eller hvor der skal være retssikkerhed, eller hvor man skal spare på de horder af arbejdskraft, som han har til sin rådighed, nej, det skal han ikke være med til. Og så gælder det om at finde en grimasse, der kan passe, så Venstre kan afvise det.

Og hvad kommer Venstre så med som sin hovedundskyldning for ikke at sige ja? Jo, siger man, vi har jo noget, der hedder virksomhedsskatten. Ja, vel har vi noget, der hedder virksomhedsskatten, men hvad hjælper det de mennesker, der ikke er under virksomhedsskatten? Virksomhedsskatten kommer til at omfatte måske 2-3 pct. af de danske skatteydere, måske nogle flere, det er der ingen af os der ved, men det er i hvert fald således, at det store flertal af de danske skatteydere ikke vil være under virksomhedsskatten. Derfor nytter det ikke en bønne, at vi har noget, der hedder virksomhedsskatten i forbindelse med det, vi taler om her.

Vi kan i hvert fald sige, at de mennesker, som vi taler om, og for hvem det her kan være liv eller død, om deres familie simpelt hen skal sendes i tænders gråd og gnidsel, eventuelt ned til Costa del Sol – for det er vel de to alternativer til at vedtage Fremskridtspartiets forslag, om det skal gå menneskene på den måde – det er mennesker, som ikke har gnist af chance for at få noget som helst forbindelse med virksomhedsskatten.

Jeg ved ikke, om ministeren har gjort sig den ulejlighed at gå skemaer og blanketter igennem vedrørende virksomhedsskatten, og om ministeren kender meget til de mennesketyper, f.eks. udslidte landmænd, der har stort høsttab, og som har måttet rende rundt og har haft alverdens besværligheder, når regnvejret har drillet dem, eller bygningshåndværkere, der lider tab på deres entrepriser, fordi kunderne ikke kan betale. Det er den slags almindelige mennesker, som jeg ikke ved om man i de fine ministerielle kontorer overhovedet kender. Men at tro, at disse mennesker kan komme ind under dette bureaukratpåfund nr. 1, der hedder virksomhedsskatten, er noget, der i hvert tilfælde ikke burde indbringe ministeren nogen doktorgrad i psykologi, for situationen er faktisk den, at skal man ind under virksomhedsskatten, skal man helst have et korps af revisorer, der kan stå ved siden af én døgnnet rundt med alle de bogføringer og blanketudfyldelser osv., men når det gælder de mennesker, vi her taler om, er revisorerne for længst stået af, for de kan ikke få depositum. Disse mennesker har jo ingen penge og har derfor ingen penge til at betale revisoren med, og hvis man ingen penge har til at forgylde sin revisor med, har man ikke noget med virksomhedsskatten at skaffe, for virk-